

Ο Μέγας Κωνσταντίνος και ο Χριστιανισμός

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή

image not found or type unknown

του Ταξίαρχου ε.α Κωνσταντίνου Παππά

Ένα από τα πιο αξιόλογα γεγονότα που αντιμετώπισε η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κατά τον 4. αι. μ.Χ. υπήρξε η κρίση ανάμεσα στον πολιτισμό και στη θρησκεία. Μια νέα θρησκεία, ο Χριστιανισμός, συγκρούστηκε με τον παλιό ειδωλολατρικό πολιτισμό, βγήκε νικητής κι αφού αναγνωρίστηκε ύστερα από μακροχρόνια περίοδο διωγμών-από το Μέγα Κωνσταντίνο, καθιερώθηκε ως επίσημη θρησκεία του Κράτους στα τέλη του ίδιου αιώνα από έναν άλλον αυτοκράτορα, το Μέγα Θεοδόσιο.

Το αξιοπερίεργο είναι ότι δυο εκ διαμέτρου αντίθετοι παράγοντες, ο Χριστιανισμός και ο παγανιστικός Ελληνισμός, βρήκαν μια αμοιβαία συμφωνία, αναμείχτηκαν και δημιούργησαν στη συνέχεια ένα νέο πολιτισμό, τον Ελληνοχριστιανικό, γνωστό με το όνομα Βυζάντιο.

Κέντρο αυτού του πολιτισμού έγινε η Κωνσταντινούπολη, η νέα πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Η παλιά ειδωλολατρική αυτοκρατορία έγινε τώρα μια Χριστιανική Αυτοκρατορία κι εκείνος που έπαιξε τον κυριότερο ρόλο σ' αυτό, όπως και σ' άλλες μεταβολές, ήταν ο Μέγας Κωνσταντίνος.

Αναρωτιέται κανείς πώς μια αυτοκρατορία, που είχε ήδη αποκτήσει έναν πολιτισμό παγκόσμια αναγνωρισμένο, με ισχυρότατη διοίκηση, σταθερή μορφή ιδεών, μεταστράφηκε και μάλιστα σχετικά γρήγορα και από ειδωλολατρική έγινε χριστιανική, μπαίνοντας σε μια νέα εποχή, αντίθετη με το παρελθόν της. Το κυριότερο αίτιο πρέπει να το αναζητήσουμε ακριβώς στην ειδωλολατρεία.

Ο παλιός δηλ. ειδωλολατρικός κόσμος, τόσο στην πολιτική όσο και στη θρησκεία, δεν μπορούσε πια να ικανοποιήσει τις προσδοκίες του έθνους. Είχαν παρουσιαστεί στο μεταξύ νέες απαιτήσεις και επιθυμίες, που μόνον ο Χριστιανισμός φαινόταν ικανός να τις ικανοποιήσει. Ακόμα και για το ότι την εποχή αυτή βρέθηκε μια μεγάλη προσωπικότητα, ο Μέγας Κωνσταντίνος, για να υλοποιήσει τις ανάγκες αυτές.

[\(περισσότερα...\)](#)